

De Dageraad

*Een heraut van de aanwezigheid
van*

Dageraad Tijdschrift

Februari 2026

Inhoud

HOOFDARTIKEL.....	2
DE STEEN DIE NOG STEEDS VERWORPEN WORDT	2
BIJBELSTUDIES	15
HET LICHAAM VAN CHRISTUS OPBOUWEN.....	15
CHRISTELIJKE DOOP.....	18
DE SABBATDAG	21
LEEF VRIJGEVIG	24
CHRISTELIJK LEVEN EN LEER	27
EEN NIEUW VERBOND.....	27

Volg mee in uw Bijbel!

De steen die nog steeds verworpen wordt

***“De steen die de bouwers verwierpen
is nu de hoeksteen geworden.”***

Matteüs 21:42

We naderen de tijd van het jaar waarin de christelijke wereld haar aandacht zal richten op de ingrijpende gebeurtenissen die bijna tweeduizend jaar geleden in Judea plaatsvonden en culmineerden in de arrestatie, het proces en de kruisiging van Jezus, de Zoon van God, die naar de wereld kwam om de Messias en de beloofde Koning te zijn.

Commentatoren vertellen ons dat er in de geschiedenis van de mensheid nog nooit een periode is geweest zoals de afgelopen decennia, waarin zoveel opmerkelijke gebeurtenissen hebben plaatsgevonden die de hele loop van de menselijke geschiedenis hebben veranderd. Dit is echter niet waar in vergelijking met de geboorte, het dienstwerk, de dood en de opstanding van Jezus. Deze gebeurtenissen, hoewel ze hoofdzakelijk met slechts één persoon verband houden, hebben de wereld al op zijn kop gezet en zullen de loop en het vooruitzicht van de mensheid in de toekomst in veel grotere mate veranderen dan in het verleden.

Jezus verworpen

Over Jezus staat geschreven dat hij "naar zijn eigen volk kwam, maar zelfs zij verwierpen hem" (Johannes 1:11). Dit was de directe aanleiding voor de vervolging die leidde tot zijn wrede en vroege dood. "Zijn eigen volk" was het volk van Israël. Veel gewone mensen van het volk verheugden zich in zijn boodschap en enkele dagen voor zijn kruisiging riepen zij hem enthousiast uit tot koning (Johannes 12:12-15). Dat gold echter niet voor de religieuze leiders. Zij haatten de Meester uit afgunst en slaagden er uiteindelijk in hem te laten arresteren en kruisigen. Johannes 15:25

Jezus was zich er volledig van bewust dat de schriftgeleerden en Farizeeën hem haatten. Aan het einde van zijn bediening vertelde hij hen een gelijkenis die zo goed bij de omstandigheden paste dat zelfs zij de betekenis ervan begrepen. Toch nam hun woede toe en waren ze vastbeslotener dan ooit om hem te doden. De gelijkenis ging over een huisheer die een wijngaard aanlegde en deze vervolgens aan landbouwers toevertrouwde terwijl hij naar een ver land vertrok. Toen het tijd was om de vruchten te oogsten, stuurde de huisheer zijn dienaren naar de wijngaard, maar de landbouwers die hij de leiding had gegeven, doodden sommigen van hen en mishandelden de anderen. Uiteindelijk stuurde de huisheer zijn eigen zoon, in de veronderstelling dat de landbouwers hem zouden respecteren, maar dat deden ze niet. Ze doodden ook hem. Mattheüs 21:33-46

De huisheer in deze gelijkenis was Jehovah, en de wijngaard was het Joodse volk. De landbouwers waren de religieuze leiders van het volk, en de dienaren die eerst werden gestuurd om de huisheer te vertegenwoordigen, waren de profeten. Er staat geschreven dat de religieuze leiders de profeten doodden en stenigden hen die door God waren gezonden (Matteüs 23:37). Nu waren ze van plan om de Zoon te doden die de hemelse Vader had gezonden.

Na deze gelijkenis te hebben verteld, waarvan de toepassing zo duidelijk was, haalde Jezus de profetie aan over de steen die door de bouwers was verworpen: 'Hebben jullie nooit in de Schriften gelezen: De steen die door de bouwers is verworpen, is nu de hoeksteen geworden: Dit is het werk van de Heer, en het is wonderbaarlijk om te zien. Ik zeg u: het koninkrijk van God zal van u worden weggenomen en aan een volk worden gegeven dat de juiste vruchten voortbrengt. Iedereen die over die steen struikelt, zal in stukken worden gebroken, en iedereen op wie hij valt, zal worden verpletterd.' Mattheüs 21:42-44; Psalm 118:22,23

Jezus zelf was die steen die door de bouwers – de religieuze leiders van Israël – werd verworpen. De profeet Jesaja voorspelde een van de redenen daarvoor en zei: "Er was niets moois of majestueus aan zijn uiterlijk, niets dat ons tot hem aantrok." (Jesaja 53:2). In werkelijkheid was Jezus natuurlijk volmaakt, "heilig, onschuldig, onbevlekt, gescheiden van zondaars." (Hebreeën 7:26). Hij was vriendelijk

en meelevend en deed goed. Hij genas zieken en wekte doden op. Hij moedigde de kleinmoedigen aan en betoonde barmhartigheid aan zondaars. Hij veroordeelde de Farizeeër die God dankte dat hij niet was zoals de tollenaar, en preeste de tollenaar omdat hij zijn eigen zonde erkende en God nederig om vergeving vroeg. Handelingen 10:38; Matteüs 11:5; Lucas 18:9-14

Dit waren echter niet de eigenschappen die de schriftgeleerden en Farizeeën zochten in degene die zij als hun Messias en Koning zouden aanvaarden. Zij wilden een Messias die hun slechte praktijken niet aan de kaak zou stellen, zoals Jezus deed. Zij verlangden naar iemand die zij konden controleren als een soort marionettenkoning, die goed gekwalificeerd was als generaal om een veroveringsleger op te richten en te leiden, maar die zich tevreden stelde met hen te laten regeren en het volk uit te buiten zoals zij dat wilden. Vanuit hun standpunt bezien had Jezus dus geen schoonheid die zij konden begeren.

Voor de schriftgeleerden en Farizeeën voldeed Jezus niet aan hun verlangens met betrekking tot de beloofde Messias. De illustratie van de steen die het hoeksteen werd, suggereert de bouw van een bouwwerk. De hoeksteen was het startpunt van het fundament, en de rest van het fundament werd op deze steen uitgelijnd en haaks gezet. Jezus was niet alleen de hoeksteen van de geestelijke tempel, maar hij was ook de "hoeksteen van de corner "; dat wil zeggen, hij was de bovenste steen die het hele bouwwerk bij elkaar hield. Omdat de bouwers niet

begrepen wat voor soort bouwwerk God aan het oprichten was, verwierpen zij Jezus. Zij konden geen plaats voor hem vinden in hun eigen plannen en weigerden naar Gods plan te luisteren.

Verheven door God

Alle tragische ervaringen rondom het leven van Jezus waren het gevolg van het feit dat de bouwers hem verwierpen. Zijn verhoging tot hemelse heerlijkheid na zijn lijden en dood was echter de vervulling van de profetie dat de verworpen steen de hoeksteen zou worden. Hij zou niet het hoofd zijn van het oude Joodse huis, dat de schriftgeleerden en Farizeeën zo jammerlijk hadden vervormd en verdraaid door hun egoïstische bouwmethoden, maar van een nieuw huis, een geestelijk huis. Aangezien dit waar was, was het zowel gepast als essentieel dat de hoeksteen eerst voor het nieuwe huis werd geleverd, zodat de hele structuur in overeenstemming kon worden gebracht met Gods plan en doel.

Over de trouwe en herrezen Jezus zegt de apostel Petrus het volgende: “Als u tot Hem komt, de levende Steen – door mensen verworpen, maar door God uitgekozen en voor Hem kostbaar – wordt ook u, als levende stenen, opgebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterschap, om door Jezus Christus geestelijke offers te brengen die God welgevallig zijn. Want in de Schrift staat: Zie, Ik leg een steen in Sion, een uitverkoren en kostbare hoeksteen, en wie op Hem vertrouwt, zal nooit beschaamd worden. Voor u die gelooft, is deze

steen kostbaar. Maar voor hen die niet geloven, is de steen die de bouwers hebben verworpen, de hoeksteen geworden, en een steen die mensen doet struikelen en een rots die hen doet vallen. Zij struikelen omdat zij de boodschap niet gehoorzamen – wat ook hun lot was. Maar jullie zijn een uitverkoren volk, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, Gods speciale bezit, opdat jullie de lof zouden verkondigen van Hem die jullie uit de duisternis heeft geroepen tot zijn wonderbaarlijke licht. Eens waren jullie geen volk, maar nu zijn jullie het volk van God; eens hadden jullie geen genade ontvangen, maar nu hebben jullie genade ontvangen. 1 Petrus 2:4-10

De nieuwe natie

Toen Jezus de schriftgeleerden en Farizeeën liet weten dat de steen die zij verwierpen de hoeksteen zou worden, voegde hij eraan toe: "Ik zeg u, het Koninkrijk van God zal van u worden weggenomen en aan een volk worden gegeven dat de juiste vruchten voortbrengt." (Matteüs 21:43). In de les die we uit Petrus hebben geciteerd, waarin hij verwijst naar de steen en het nieuwe gebouw dat begon te worden opgericht met Jezus als de hoeksteen van , vertelt hij ons ook over het volk waaraan Jezus zei dat het koninkrijk zou worden gegeven. Hij zei: "Jullie [de kerk] zijn ... een heilig volk." 1 Petrus 2:9

Het volk Israël had Gods koninklijke volk of koninkrijk kunnen zijn. In Exodus 19:5,6 lezen we over Gods belofte aan Israël als zij zijn wetten zouden gehoorzamen. "Als jullie mij nu gehoorzamen en

mijn verbond nakomen, zullen jullie mijn eigen speciale schat zijn onder alle volken op aarde, want de hele aarde is van mij. En jullie zullen mijn koninkrijk van priesters zijn, mijn heilige volk. Dit is de boodschap die jullie aan het volk van Israël moeten geven." De beloften waren oorspronkelijk aan dit volk gedaan. Maar omdat zij de profeten verwierpen en uiteindelijk Gods Zoon doodden, werd het koninkrijk van hen weggenomen en begon God, met Jezus als hoeksteen, een nieuw volk tot stand te brengen. Er zijn veel beloften, vooral in het Nieuwe Testament, die verwijzen naar degenen die deel gaan uitmaken van dit nieuwe geestelijke volk. "Als wij lijden, zullen wij ook met Hem regeren" is er een van. 2 Timoteüs 2:12

Het werk van God sinds Pinksteren is het roepen en uitkiezen van degenen die met de ge e Christus zullen regeren in dat duizendjarige koninkrijk. (Openbaring 20:6). Het zal een werkelijk koninkrijk zijn, hoewel dit feit in een groot deel van de christelijke wereld al lang uit het oog is verloren, maar de apostelen en de vroege kerk begrepen het wel. Zij geloofden inderdaad dat dit glorieuze koninkrijk van de Messias nabij was. Zij wisten dat Jezus zou terugkeren om dat koninkrijk op aarde te vestigen en een einde te maken aan de lange nacht van huilen en sterven op aarde. Paulus schreef: "De nacht is bijna voorbij, de dag is bijna aangebroken." Romeinen 13:11,12

Dit zal de dag zijn die het gevolg is van de heerschappij van Christus, die tot hoeksteen is verheven in de structuur van het Messiaanse

koninkrijk. Dit is inderdaad de dag die de hemelse Vader zal brengen. Het is zijn werk, en "het is wonderbaarlijk in onze ogen". (Matteüs 21:42). De dag van zegen van het koninkrijk zal geen door mensen bedachte utopie zijn, maar een dag van helderheid en vreugde die het gevolg zal zijn van de opkomst van de "Zon der gerechtigheid", die zal opkomen "met genezing onder zijn vleugels". Maleachi 4:2

Het verloren visioen

Niet lang nadat de apostelen in slaap waren gevallen in de dood, begon het visioen van de hoop op het koninkrijk te vervagen. Twee onjuiste standpunten ontwikkelden zich geleidelijk en namen de plaats in van het visioen in de harten van christenen. De eerste was dat het koninkrijk van God zou worden gevestigd door de kerk die zich zou verenigen met de wereldlijke macht. De zogenaamde christelijke wereld weet nu hoe jammerlijk dat is mislukt. Later ontstond de onjuiste theorie dat het koninkrijk waarnaar in de Bijbel wordt verwezen slechts een rechtvaardige invloed is die wordt uitgeoefend in de harten en levens van gelovigen. Er wordt beweerd dat wanneer de hele wereld zich bekeert tot een rechtvaardig leven, het koninkrijk volledig zal zijn gekomen.

Er zijn grote en wijdverspreide missionaire inspanningen geleverd om de wereld te bekeren, vooral in de afgelopen anderhalve eeuw, in de hoop de vervulling van de belofte van het koninkrijk te realiseren. Nu begint men langzaam te beseffen dat

dit standpunt net zo teleurstellend is als de kerk-staatstheorie. Daarom geven velen nu toe dat ze niet echt weten wat het christendom inhoudt, of dat het geslaagd of mislukt is. Dit blijkt duidelijk uit het volgende, dat enkele decennia geleden werd geschreven door wijlen Dr. Charles W. Ranson, algemeen secretaris van de International Missionary Council, en gepubliceerd in het tijdschrift *Christian Century*.

“Er wordt steeds meer erkend dat we geen antwoorden zullen vinden op enkele van de meest verwarrende vragen van de hedendaagse zendingspraktijk, totdat we een nieuwe duidelijkheid bereiken over de christelijke betekenis van de geschiedenis. Wat verwachten we dat er zal gebeuren als gevolg van de missionaire prediking van de kerk? Wat is de betekenis van christelijke hoop – binnen de geschiedenis en buiten de geschiedenis? En wat is de relatie tussen deze hoop en onze missionaire roeping? In zekere zin vloeit de hedendaagse crisis van de missie voort uit het besef dat we de antwoorden op deze vragen niet echt weten, of dat de antwoorden die we gewoonlijk geven volstrekt ontoereikend zijn.”

“Deze hernieuwde belangstelling voor eschatologie [de bestemming van de mensheid] louter interpreteren als een vorm van ontsnapping aan praktische problemen die te moeilijk zijn geworden om op te lossen, is een volkomen verkeerde interpretatie. Deze vragen zijn veeleer het resultaat van een nieuw realisme dat de catastrofale aard van de geschiedenis erkent en daarop een antwoord

zoekt in het licht van de volheid van de christelijke openbaring en de christelijke hoop. Ze zijn een poging om de hele historische onderneming van christelijke missies te onderwerpen aan het oordeel van het Woord van God.”

“Het is inderdaad hier dat het huidige oordeel van God over ons komt. Het is heel goed mogelijk dat wat de Heer, onze God, op dit moment het meest van ons verlangt, een berouwvolle heroverweging is van die dingen waarin we hebben gefaald in eenvoudige gehoorzaamheid – de inzichten die we hebben genegeerd, de overtuigingen die we niet de kracht of de moed hebben gehad om toe te passen. Dit zal ongetwijfeld een moeilijke weg zijn. Maar het kan heel goed de weg zijn die leidt tot opstanding en vernieuwing, niet alleen voor de zendingsbeweging, maar voor de hele kerk.”

“Het is dan ook mijn diepe overtuiging dat wat God van ons verlangt geen geweldige zendingsstrategie is, geen pretentius centraal plan, maar een nederige terugkeer naar het Woord van God, waarin we opnieuw onze Rechter en onze Verlosser ontmoeten en opnieuw onze opdracht en onze marsorders ontvangen.”

Dit is een openhartige bekentenis van frustratie. Het is een nederige erkenning van het gebrek aan kennis over Gods bedoelingen en over het werk dat door de kerk moet worden gedaan . Dit kwam niet van een of andere obscure leek, maar van een doctor in de godgeleerdheid, afgestudeerd aan de Universiteit van Oxford, algemeen secretaris van de International Missionary Council en een veelgelezen

auteur van boeken en artikelen over christelijk zendingswerk. Geconfronteerd met het harde feit dat de zendingsinspanningen van de kerk faalden, beval hij ernstig aan dat iedereen zou terugkeren naar het Woord van God om te ontdekken wat Hij werkelijk van hen wil. Als de observaties van Dr. Ranson enkele decennia geleden waren, hoezeer beschrijven ze dan vandaag de dag de noodzaak voor de kerk om terug te keren naar het Woord van God - de Bijbel.

Jezus zei tegen de Farizeeën dat zij het Woord van God ongeldig hadden gemaakt door hun eigen tradities – de tradities van mensen (Marcus 7:6-9). Nu herhaalt de geschiedenis zich. Tradities en ideeën van de gevallen mensheid, in plaats van het Woord van God, sturen steeds meer de kerkelijke systemen en hun leerstellingen.

Door de eeuwen heen hebben verschillende tradities van mensen steeds meer geprobeerd het Woord van God ongeldig te maken. De traditie van de kerkstaat heeft dit zeker gedaan, en hoewel dat idee nu over het algemeen wordt afgekeurd, heeft het zijn stempel gedrukt op het religieuze denken. Tegenwoordig dringen prominente religieuze leiders in veel landen erop aan dat de burgerlijke overheid invloed uitoefent op het aannemen van wetten die hun respectieve ideeën zouden ondersteunen.

Een van de meest misleidende tradities van mensen is het idee dat het beloofde koninkrijk van God iets is dat door menselijke inspanningen tot stand moet worden gebracht. Bewust of onbewust verwerpt dit

onjuiste concept Jezus als het hoofd van de hoeksteen, net zo duidelijk als de Farizeeën hem verwierpen. Zij wilden hun eigen koninkrijk. De religieuze leiders van vandaag zijn Gods plan om een koninkrijk op te richten uit het oog verloren. Ze hebben weinig of geen geloof in het idee dat goddelijke macht zal worden uitgeoefend om de heerschappij over de aarde over te nemen. Ze prijzen Jezus als mens, maar besteden weinig aandacht aan de leer van het Woord van God dat hij de Koning van de aarde zal zijn en zal regeren met „macht over alle volken”. Openbaring 2:26, 27; Psalm 2:6-10; 1 Korintiërs 15:22-25

Jezus, de hoeksteen

Het oordeel kwam over het volk Israël, en het oordeel komt over de wereld op Gods tijd en op Zijn manier. Het hele christendom zal rouwen omdat het er niet in geslaagd is om de door mensen bedachte doelen te bereiken. Terwijl hun huis instort, zal Jezus, de beloofde Koning van de aarde, de hoeksteen van zijn nieuwe geestelijke huis dat hij aan het bouwen is, spoedig zijn rechtvaardige heerschappij beginnen. Het is waarlijk Gods werk en het is wonderbaarlijk in onze ogen. De volgelingen van de Meester, die de tekenen van het naderende koninkrijk zien, kunnen met recht zeggen: "Dit is de dag die de Heer heeft gemaakt; wij zullen ons verheugen en blij zijn op deze dag." Psalm 118:24

Laten we ons verheugen, niet omdat de kerken falen, maar omdat we weten dat God een beter plan heeft voor de bekering van de wereld. Zijn plan zal

glorieus slagen en resulteren in de beloofde zegen voor alle volken van de aarde. (Genesis us 22:18; Handelingen 3:25). Laten we ons verheugen in de wetenschap en overtuiging dat de dag die de Heer heeft beloofd er een zal zijn van toenemende helderheid en vreugde. Het zal eindigen in een glorie voor Hem die de aarde zal vullen zoals het water de zee bedekt - niet vanwege menselijke inspanningen, maar omdat het Zijn werk zal zijn. Habakuk 2:14

Dit is werkelijk wonderbaarlijk in de ogen van allen die zich verheugen in de God van onze redding en Christus, de hoeksteen , , nederig aanvaarden als hun Voorbeeld, Verlosser en Koning.

Het lichaam van Christus opbouwen

***Sleutelverzen: "En Hij heeft sommigen gegeven
als apostelen, sommigen als profeten,
sommigen als evangelisten, sommigen als
herders en leraars, om de heiligen toe te rusten,
voor het werk van de bediening, voor de
opbouw van het lichaam van Christus."
Efeziërs 4:11,12***

***Geselecteerde tekst:
Efeziërs 4:11-16***

Aan het begin van dit hoofdstuk spoort Paulus de gelovigen aan om "een leven te leiden dat de roeping waardig is die u ontvangen hebt" (Efeziërs 4:1). Dit verwijst naar iemands bekering tot het christendom. De roeping van een ware christen gaat verder dan gewone beroepen. Het houdt in dat men de waarden van geloof, liefde, vergeving, dienstbaarheid, opoffering en eenheid in elk aspect van het leven omarmt en uitdraagt.

"Streef naar de eenheid van de Geest door de band van de vrede. Er is één lichaam en één Geest, zoals u ook geroepen bent in één hoop van uw roeping; één Heer, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die boven allen, door allen en in allen is."

(Efeziërs 4:3-6) . Deze verzen benadrukken dat er geen geest van sektarisme mag zijn onder toegewijde christenen. Zij zullen allen Christus als hun leider erkennen en dat de eeuwige Vader de Schepper of Eerste Oorzaak is. Daarom is het idee van een drie-eenheid van gelijkwaardige goden in strijd met de Schrift.

Nadat Christus ten hemel was opgevaren, daalde de Heilige Geest op de Pinksterdag neer op de vroege kerk. (Handelingen 1:1-4,9-14; 2:1-4). Op dat moment werden verschillende gaven geschonken aan de volgelingen van de Meester, in het bijzonder aan de apostelen, die door God geïnspireerde vertegenwoordigers van God waren. Wat zij onderwezen en schreven, was bedoeld om toegewijde gelovigen tijdens hun aardse verblijf te begeleiden. Efeziërs 4:7-10

Onze sleutelverzen geven een overzicht van de ambten van geestelijk leiderschap die de Heer heeft ingesteld om de heiligen van het Evangelietijdperk toe te rusten voor hun bedieningswerk, zoals God dat had bepaald. Paulus zegt dat deze bediening bedoeld was voor de „opbouw [of versterking] van het lichaam van Christus”. Velen hebben het voorrecht gewaardeerd om te reageren op de uitnodiging om mede-erfgenamen van Christus te worden in zijn komende koninkrijk op grond van hun toewijding en geestelijke verwekking. Op dit moment komen zulke christenen samen in bijeenkomsten, congressen en gemeenschap, en houden zij zich bezig met persoonlijke studie en gebed terwijl zij

ernaar streven hun verbond van opoffering getrouw na te komen.

Wat zijn we gezegend dat we het grote voorrecht hebben gekregen om ons leven nu, in deze 'gunstige tijd', te toewijden (2 Korintiërs 6:2). Het is een kans die niet te beschrijven is. We moeten zeer nederig zijn en erkennen dat dit een verheven vooruitzicht is waar we zelf nooit naar zouden kunnen streven.

In deze 'laatste dagen' kunnen we nadenken over de wonderbaarlijke erfenis die we hebben gekregen door kennis en waardering te krijgen voor de 'huidige waarheid' (2 Petrus 1:12,13). De vele leringen die door de leden van onze gemeenschap worden aanvaard, weerspiegelen het magnifieke karakter van de hemelse Vader. We moeten echter niet vergeten dat het uiteindelijke doel van het verkrijgen van dit inzicht niet alleen is om ons intellectuele kennis van Gods plan te verschaffen. Het is veeleer bedoeld om ons te helpen bij het transformatieproces, zodat we door de heiligende invloed van de Heilige Geest een christelijk karakter kunnen ontwikkelen en kunnen streven naar de 'opbouw van het lichaam van Christus'.

Laten we ons met grote ijver op deze zaken richten om onze roeping en uitverkiezing zeker te maken. Als we trouw zijn, zullen we uiteindelijk delen in het werk om de mensheid te verzoenen met de hemelse Vader, wanneer zij hersteld worden tot de volmaaktheid die in Eden verloren ging. 2 Petrus 1:10,11

Christelijke doop

Sleutelvers: 'Ga daarom heen, onderricht alle volken en doop hen in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Matteüs 28:19

Geselecteerde Schriftteksten: Matteüs 3:13-17; 28:18-20

De christelijke doop is het middel waarmee iemand publiekelijk zijn geloof en discipelschap belijdt. In navolging van het voorbeeld van Christus tijdens zijn eerste komst, symboliseren zulke personen over het algemeen hun toewijding in het openbaar door onderdompeling in water. Door zo'n getuigenis te geven, verbinden zij zich ertoe de wil van de hemelse Vader te kennen en te doen, wat die ook moge zijn, zelfs tot in de dood. Romeinen 12:1,2; Openbaring 2:10

Onmiddellijk nadat Jezus door Johannes in de Jordaan was gedoopt, "ging de hemel voor hem open en zag hij de Geest van God als een duif neerdalen en op hem komen" (Matteüs 3:16). Onze Heer was toen in staat om zijn ervaringen als mens volledig te verbinden met die welke hij eerder had genoten, voordat hij naar de aarde kwam om zijn leven te geven als losgeld voor Adam en alle zondaars. (1 Timoteüs 2:5,6). Er kwam een hoorbare bevestiging van God dat Hij verheugd was dat Zijn

geliefde Zoon vrijwillig deze weg was ingeslagen om Zijn leven te geven om het stervende mensengeslacht te verlossen. Een stem uit de hemel zei: "Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb." Mattheüs 3:17

Nadat Christus in zijn aardse bediening trouw was gebleven tot in de dood, werd hij opgewekt en verheven tot goddelijke natuur. (Filippenzen 2:9,10). Hoewel hij niet langer fysiek onder hen aanwezig zou zijn, wilde hij zijn discipelen de zekerheid geven dat hij hen zou blijven sterken. Voorafgaand aan zijn hemelvaart lezen we zijn afscheidswaarden: "Toen gingen de elf discipelen naar Galilea, naar een berg waar Jezus hen had aangewezen. En toen zij Hem zagen, aanbaden zij Hem, maar sommigen twijfelden. En Jezus kwam naar hen toe en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde." Mattheüs 28:16-18

Het volgende is een inspirerende belofte die betrekking heeft op de grote beloning die alle gehoorzame en trouwe leden van het lichaam van Christus zullen ontvangen, zij die "gedoopt zijn in zijn dood". (Romeinen 6:3-5). "Toen keek ik, en daar stond het Lam op de berg Sion, en met hem 144.000 mensen die zijn naam en de naam van zijn Vader op hun voorhoofd geschreven hadden. En ik hoorde een geluid uit de hemel, als het geraas van stromend water en als een luide donderslag. Het geluid dat ik hoorde was als dat van harpspelers die op hun harpen speelden. En zij zongen een nieuw lied voor de troon en voor de vier levende wezens en de oudsten. Niemand kon het lied leren, behalve de

144.000 die van de aarde waren verlost. Dit zijn degenen die zich niet met vrouwen hebben bezoedeld, want zij zijn maagden gebleven. Zij volgen het Lam, waarheen het ook gaat. Zij zijn gekocht uit de mensheid en als eerstelingen aan God en het Lam geofferd." Openbaring 14:1-4

Moge de urgentie van het moment ons nieuwe kracht geven om de principes die ons in staat stellen de woorden van een van onze illustere voorgangers, de apostel Paulus, te herhalen, te waarderen en toe te passen in ons leven. "Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de wedloop volbracht, ik heb het geloof behouden. Nu ligt voor mij de kroon van gerechtigheid gereed, die de Heer, de rechtvaardige Rechter, mij op die dag zal toekennen - en niet alleen mij, maar ook allen die naar zijn verschijning hebben uitgekeken." 2 Timoteüs 4:7,8

De sabbatdag

***Sleutelvers: "Want in zes dagen heeft de Heer de hemel en de aarde gemaakt, de zee en alles wat daarin is, maar op de zevende dag rustte Hij. Daarom zegende de Heer de sabbatdag en maakte die heilig.
Exodus 20:11***

***Geselecteerde bijbelteksten:
Exodus 20:8-11; Romeinen 14:5,6***

De instelling van de sabbat is in de Schrift terug te voeren tot het verslag van de schepping en de voltooiing daarvan (Genesis 2:1-3). Op dat moment had God Zijn plan om de aarde geschikt te maken voor menselijke bewoning voltooid, na zes lange perioden, of "dagen". De Schepper hield op met deze activiteit nadat onze eerste ouders waren geschapen "naar het beeld van God; ... mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen". Genesis 1:27

Eeuwen later, na de bevrijding van de Israëlieten uit de Egyptische slavernij, stelde de hemelse Vader een reeks goddelijke normen vast waaraan zij zich moesten houden om zijn gunst en zegeningen te ontvangen als zijn verbondsvolk. Een van deze wetten was dat zij tijd moesten vrijmaken van wereldse bezigheden om God in het bijzonder te aanbidden en te eren voor al zijn voorzieningen voor hen.

Het volgende verslag beschrijft verschillende kenmerken van deze heilige dag. "Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen, maar de zevende dag is een sabbat voor de Here, uw God. Dan zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch de vreemdeling die in uw steden verblijft." Exodus 20:8-10

De wekelijkse sabbat werd ingesteld als onderdeel van de tien geboden die exclusief aan het volk Israël werden gegeven. Onze sleuteltekst impliceert echter dat alle individuen, inclusief toegewijde christenen, de tijd moeten nemen om in het bijzonder lof en dankbaarheid te betuigen aan de Schepper voor de vele zegeningen die Hij hun heeft geschonken.

Paulus zag heel duidelijk dat de vroege kerk zich tijdens zijn bediening in een overgangperiode bevond. Wat ooit verplicht was onder de wet van Mozes, gold niet meer voor Joden die tot Christus waren gekomen, noch voor heidenen die nooit onder deze beperking hadden geleefd. Hier is een van zijn citaten: "De een beschouwt de ene dag als heiliger dan de andere, de ander beschouwt alle dagen als gelijk. Ieder moet volledig overtuigd zijn in zijn eigen geest. Wie een bepaalde dag als bijzonder beschouwt, doet dat voor de Heer. Wie vlees eet, doet dat voor de Heer, want hij dankt God; en wie zich onthoudt, doet dat voor de Heer en dankt God." Romeinen 14:5,6

In deze verzen lijkt Paulus aan te geven dat een Jood vanwege zijn religieuze overtuiging ervoor kan kiezen om de sabbat te houden. Het zou echter een misleiding zijn als gelovigen Christus aanvaarden, maar zich ook verplicht voelen om de voorwaarden van de wet na te leven, zoals het letterlijk houden van de sabbat van Israël. Voor de christen zou elke dag een "sabbat" moeten zijn, een dag van toewijding en lofprijzing aan onze hemelse Vader.

Om Gods sabbat van rust binnen te gaan, zijn geloof, gehoorzaamheid, overgave en vertrouwen op Christus nodig. Het omvat vrede, zekerheid, redding en verlichting van het streven naar zelfgerechtigheid. Gods rust is zowel aanwezig als eeuwig. We gaan er binnen door te vertrouwen op zijn kostbare beloften, door de geboden van de Schrift te gehoorzamen en door onze lasten op de Heer te werpen. Door te streven naar een leven in geloof en gehoorzaamheid, kunnen we dagelijks Gods rust ervaren, terwijl we uitkijken naar de eeuwige rust die beloofd is in de 'eerste opstanding' als we 'trouw zijn tot in de dood'. Hebreeën 4:9-11; Openbaring 20:6; 2:10

Leef vrijgevig

***Sleutelvers: "Want u kent de genade van onze Heer Jezus Christus, dat Hij, hoewel Hij rijk was, omwille van u arm is geworden, opdat u door Zijn armoede rijk zou worden."
2 Korintiërs 8:9***

***Geselecteerde tekst:
2 Korintiërs 8:1-15***

In de les van vandaag spreekt Paulus over het aanmoedigen van de gelovigen om deel te nemen aan een collecte voor de heiligen in Jeruzalem. Zijn woorden geven waardevolle inzichten in het hart en de motivaties achter vrijgevigheid. De apostel haalt het voorbeeld aan van de broeders in Macedonië, die ondanks hun eigen armoede offers brachten, als een voorbeeld voor de Korinthiërs om na te volgen.

Paulus schrijft: "Nu wil ik u laten weten, geliefde broeders en zusters, wat God in zijn goedheid heeft gedaan door de kerken in Macedonië. Zij worden op de proef gesteld door vele moeilijkheden en zijn zeer arm. Maar zij zijn ook vervuld van overvloedige vreugde, die is overgelopen in rijke vrijgevigheid. Want ik kan getuigen dat zij niet alleen gaven wat zij zich konden veroorloven, maar veel meer. En dat deden ze uit eigen vrije wil. Ze smeekten ons keer op keer om het voorrecht om te mogen delen in de

gift voor de gelovigen in Jeruzalem." 2 Korintiërs 8:1-4

De voorgaande passage daagt een gangbare opvatting uit dat men over een overvloed aan middelen moet beschikken om te kunnen geven. De Macedoniërs wachtten niet tot ze een overschot hadden, maar gaven zelfs in tijden van nood opofferingsgezind. . Dit zou ons ertoe moeten aanzetten om onze eigen visie op dit onderwerp te heroverwegen en na te denken over de manieren waarop we kunnen bijdragen aan de noden van de heiligen, ongeacht onze financiële situatie. Dit doet ons denken aan de weduwe die een kleine offergave deed, maar door Jezus werd geprezen omdat ze alles gaf wat ze had. Marcus 12:41-44

Geven moet altijd op vrijwillige basis gebeuren. Alle toegewijde christenen moeten gemotiveerd zijn om vrijgevig te geven vanwege Gods genade. Dit moet uit hun eigen hart komen, anders is het God niet welgevallig. Hoewel de Macedoniërs niet veel hadden, wilden ze wanhopig graag delen wat ze hadden. Ze smeekten Paulus om mee te mogen doen. Wat een voorbeeld van vrijgevigheid!

Onze sleuteltekst geeft ons een nog grotere les. Hij herinnert ons eraan dat de geest van welwillendheid door onze Heer in de hoogste mate tot uiting kwam in zijn nederigheid toen hij vrijwillig zijn geestelijke leven opgaf om als mens naar de aarde te komen. Hij deed dit om zijn menselijk leven als losgeld te geven en zo de hele mensheid te verlossen van de erfzonde van Adam. Romeinen 5:18,19; 1 Timoteüs 2:5,6

Christenen begrijpen dat een van de bewijzen dat we van de dood naar het leven zijn overgegaan, is dat we de broeders liefhebben. Bovendien moeten we, net zoals Christus zijn leven voor ons heeft gegeven, hetzelfde doen voor de broeders. Met andere woorden, we moeten alles doen wat we kunnen om hen te helpen hun roeping en uitverkiezing zeker te maken. 1 Johannes 3:14,16; 2 Petrus 1:10

De Schrift staat vol met lessen die illustreren dat we medeleven moeten hebben met onze broeders in tijden van nood, en ook met de mensheid in het algemeen wanneer we daartoe de gelegenheid hebben. Moge ons leven steeds meer een weerspiegeling zijn van onze waardering voor de volgende aansporing van Paulus: "Laten we daarom, wanneer we daartoe de gelegenheid hebben, goed doen aan alle mensen, maar vooral aan onze broeders in het geloof." Galaten 6:10

Een nieuw verbond

***"Zie, de dagen komen, zegt de Heer, dat Ik een
nieuw verbond zal sluiten met het huis van
Israël, ... Ik zal Mijn wet in hun binnenste leggen
en die in hun hart schrijven; en Ik zal hun God
zijn, en zij zullen Mijn volk zijn."
Jeremia 31:31,33***

Een verbond is een contract of overeenkomst tussen twee partijen. De uitdrukking "nieuw verbond" in onze openingstekst impliceert dat er een "oud" verbond was. Dit was het wetverbond, dat God via Mozes op de berg Sinaï aan het volk Israël gaf. (Exodus hoofdstukken 19-24; Hebreeën 8:13). De apostel Paulus legt uit dat de vele kenmerken van het wetverbond een "schaduw van hemelse dingen" waren, en van "goede dingen die komen gaan" onder een toekomstig nieuw verbond. Hebreeën 8:5; 10:1

De beloften van het Nieuwe Verbond vinden hun oorsprong in het Verbond met Abraham, waarin God aan Abraham beloofde: "In uw nageslacht zullen alle volken van de aarde gezegend worden" (Genesis 22:16-18). De apostel Paulus vertelt ons dat God "vierhonderddertig jaar" later het Wetverbond aan Israël gaf (Galaten 3:15-17). Vervolgens stelt hij retorisch de vraag: "Waarom is de wet [het verbond] dan überhaupt gegeven?" Hij antwoordt: "Het is toegevoegd vanwege overtredingen, totdat het Zaad

zou komen, op wie de belofte betrekking had." Galaten 3: 19

Het wetverbond was "heilig, rechtvaardig en goed" en werd door God gegeven zodat het Joodse volk zich bewust zou worden van zijn eigen gevallen en onvolmaakte toestand, zodat "de zonde ... des te zondiger zou worden" en om te laten zien dat zij niet in staat waren zichzelf voor God te rechtvaardigen (Romeinen 7:12-14; 3:20). Elders legt Paulus uit: "De wet was onze leermeester om ons tot Christus te brengen, opdat wij door het geloof gerechtvaardigd zouden worden." (Galaten 3:24). Het wetverbond moest Israël de noodzaak bewijzen van het verzoenende bloed van een Verlosser, Christus en zijn vergoten bloed, om voor God gerechtvaardigd te worden.

Offergaven op de Grote Verzoendag

Toen God het wetverbond aan Israël gaf, werden ook nauwkeurige instructies gegeven over hoe de tabernakel moest worden gebouwd, samen met aanwijzingen over de offers die daar moesten worden gebracht. Op de jaarlijkse Grote Verzoendag werden offers gebracht waarbij bloed moest worden vergoten. Leviticus hoofdstuk 16

Eerst werd de "stier van het zondoffer" door Aäron geslacht, om "verzoening te doen voor zichzelf en voor zijn huis". Het bloed ervan werd in het Heilige der Heiligen gebracht en "zevenmaal" "op en voor het verzoendeksel" gesprenkeld. (Leviticus 16:11-14). Dit wees vooruit naar het vrijwillige offer van de

volmaakte mens Jezus, "die zichzelf gegeven heeft als losgeld voor allen, om te getuigenis te geven te zijner tijd" (1 Timoteüs 2:5,6). Elders stelt Paulus dat "zonder bloedstorting geen vergeving" van zonden mogelijk is. Hebreeën 9:19-22

De toewijding en geestelijke verwekking van Jezus aan de rivier de Jordaan, en vervolgens zijn dood en opstanding, waren een garantie dat in Gods "tijd" de lang beloofde zegeningen onder het Nieuwe Verbond werkelijkheid zouden worden in het Messiaanse Koninkrijk. Paulus schrijft: "Door dit alles werd Jezus een borg [Grieks: belofte of garantie] van een beter testament", of verbond. "Door zijn eigen bloed is hij eenmaal voor altijd de heilige plaats binnengegaan." Hebreeën 7:22; 9:12; 10:10

De apostel Paulus verzekert ons dat Jezus het beloofde zaad van zegen is. Hij schrijft: "Aan Abraham en zijn zaad werden de beloften gedaan. Hij zegt niet: 'En aan zaden', alsof het om velen gaat, maar als om één: 'En aan uw zaad', dat is Christus." Galaten 3:16

Het offer van de bok van de Heer

Een tweede offer werd gebracht op Israëls jaarlijkse Grote Verzoendag. Het was de "bok van het zondoffer, dat is voor het volk", wiens bloed ook in het Heilige der Heiligen werd gebracht en "op ... en voor het verzoendeksel" werd gesprenkeld, net als bij de stier. (Leviticus 16:15). Het offer van de bok vertegenwoordigt het "levende offer" van de trouwe volgelingen van de Heer tijdens het huidige

Evangelietijdperk, die "zich niet aan deze wereld aanpassen", maar in plaats daarvan dagelijks ernaar streven om "veranderd te worden" door de vernieuwing van hun denken, en "te bepalen wat Gods wil is - wat juist, welgevallig en volmaakt is". (Romeinen 12:1,2). Het offer van de trouwe, toegewijde volgelingen van Christus is alleen aanvaardbaar voor onze hemelse Vader vanwege de verdienste van Jezus' losgeld-offer, dat wordt uitgebeeld door het offer van de stier. Zoals Paulus uitlegt, heeft God ons "aanvaard gemaakt in de geliefde [Jezus Christus]. In wie wij verlossing hebben door zijn bloed." Efeziërs 1:6,7

Er waren veel verschillende offers die God met Israël instelde onder hun tabernakelregeling in de woestijn. Er waren echter slechts twee offers waarvan het bloed in het Heilige der Heiligen werd gebracht en op en voor het verzoendeksel werd gesprenkeld. Dit waren het offer van de stier en het offer van de bok van de Heer, beide op de Grote Verzoendag.

Het begrijpen van de symbolische betekenis van deze twee offers is een van de grote "mysterieën" van de Bijbel geweest. Het leert ons dat het beloofde zaad van zegening uit vele leden bestaat. (Efeziërs 5:23-32; Kolossenzen 1:26,27). "Want u allen, die in Christus gedoopt bent, hebt Christus aangedaan ... want u bent allen één in Christus Jezus. En als u van Christus bent, dan bent u Abrahams zaad en erfgenamen volgens de belofte." (Galaten 3:27-29). Paulus zegt ook: "Het menselijk lichaam heeft vele delen, maar de vele delen vormen één geheel. Zo is

het ook met het lichaam van Christus." 1 Korintiërs 12:12

Opleiding van dienaren van het Nieuwe Verbond

Christus Jezus zal, samen met de leden van zijn lichaam, alle families op aarde zegeningen brengen onder de voorwaarden van het Nieuwe Verbond. Paulus legt uit: "Hij heeft ons ook bekwaam gemaakt om dienaren van een nieuw verbond te zijn." (2 Korintiërs 3:6). Onze voorbereiding die nu plaatsvindt, zal ons, als we trouw zijn tot in de dood, bekwaam maken om samen met Christus het Nieuwe Verbond van het Nieuwe Verbond te beheren voor het natuurlijke Israël en uiteindelijk voor de hele mensheid. Deze voorbereiding geschiedt door Gods Heilige Geest, die zijn wet "in ons hart geschreven" heeft, in ons leven en ons gedrag. Daarom beseffen we: "Uit onszelf zijn we niet bekwaam om te beweren dat iets van ons afkomstig is. Onze geloofsbrieven komen veeleer van God." 2 Korintiërs 3: t 2-5

De apostel legt ook uit hoe de lichaamsleden van Christus in het huidige tijdperk worden ontwikkeld en beproefd onder een bijzonder kenmerk van het verbond met Abraham. Dit kenmerk werd uitgebeeld door Abrahams vrouw Sara (Galaten 4:22-31). Sara was een "vrije vrouw", de echte vrouw van Abraham, die na vele jaren van onvruchtbaarheid Isaak baarde, het zaad van de belofte. In Gods plan was het de bedoeling dat het kenmerk van Sara in het verbond met Abraham het zaad van de zegen zou

voortbrengen en ontwikkelen. Dit zaad zou worden gebruikt om alle families van de aarde te zegenen.

In de slotverzen van Genesis hoofdstuk 24 wordt ons verteld hoe Isaak, die symbolisch Christus vertegenwoordigt, trouwde met Rebekka, die symbolisch de lichaamsleden van Christus, de kerk, vertegenwoordigt. Vers 67 zegt: "Isaak werd getroost na de dood van zijn moeder [Sara]." Sara vertegenwoordigt het kenmerk van het verbond met Abraham dat van kracht is tijdens het evangelietijdperk: de ontwikkeling van het zaad der zegening, de "kleine kudde" (Lukas 12:32). Haar dood betekent dus het einde van het evangelietijdperk, waarna het nieuwe verbond van kracht zal worden in het koninkrijk van Christus.

Een stad waarvan God de bouwer is

De belofte van een betere toekomst werd gegeven vanaf het moment dat God voor het eerst met Abraham begon te handelen. De apostel schrijft: "Door geloof verbleef hij [Abraham] in het beloofde land, als in een vreemd land, en woonde hij in tenten met Isaak en Jakob, de erfgenamen met hem van dezelfde belofte. Want hij verwachtte een stad met fundamenten, waarvan God de bouwer en maker is." Hebreeën 11:9,10

In de Bijbel wordt een stad vaak symbolisch gebruikt om een regering voor te stellen. Zo vertegenwoordigt de stad Jeruzalem voor het Joodse volk de regering van Israël. In de voorgaande verzen wordt ons verteld dat deze stad, of regering, waar Abraham

naar uitkeek, "fundamenten" moest hebben, dat wil zeggen kracht, stabiliteit en duurzaamheid. Deze fundamenten zijn Gods heilige principes van "gerechtigheid en rechtvaardigheid", "liefdevolle goedheid en waarheid" (Psalm 89:14). De enige bouwer die deze eigenschappen aan een dergelijk koninkrijk kon geven, is God.

In deze zin schreef de apostel Johannes: "Ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, uit de hemel neerdalen van God, gereedgemaakt als een bruid die voor haar man is versierd" (Openbaring 21:2). De volgende verzen geven vervolgens een prachtige beschrijving van het werk dat door dit koninkrijk zal worden verricht, dat zal functioneren onder de voorwaarden van het Nieuwe Verbond. Openbaring 21: 3,4

Middelaar van het Nieuwe Verbond

Het woord "bemiddelaar", dat tussenpersoon of verzoener betekent, wordt in de Bijbel alleen gebruikt in verband met een verbond tussen twee partijen. Mozes was de bemiddelaar van het wetverbond en was een type of beeld van Jezus, de bemiddelaar van een nieuw en beter verbond. Paulus schrijft dat Jezus "een voortreffelijker bediening heeft verkregen, omdat Hij ook de bemiddelaar is van een beter verbond, dat op betere beloften is gegrondvest" (Hebreeën 8:6). Hier wordt een vergelijking gemaakt met het wetverbond, op grond waarvan het volk Israël alle vereisten van dat verbond volmaakt moest vervullen om rechtvaardiging en leven te ontvangen. Vanwege

hun gevallen toestand waren zij echter niet in staat om dat te doen. (Hebreeën 8:6). Hier wordt een vergelijking gemaakt met het wetverbond, op grond waarvan het volk Israël alle vereisten van dat verbond perfect moest nakomen om rechtvaardiging en leven te ontvangen. Vanwege hun gevallen toestand hield het volk zich echter niet aan die voorwaarden. Daarom kon niemand het leven bereiken. Romeinen 3:19,20

De apostel vervolgt: "Als dat eerste verbond onberispelijk was geweest, zou er geen plaats zijn gezocht voor een tweede. Omdat hij fouten vond, zegt hij: Zie, de dagen komen, zegt de Heer, dat Ik een nieuw verbond zal sluiten met het huis van Israël en met het huis van Juda." (Hebreeën 8:7,8). Het eerste verbond, het wetverbond, was een maatstaf voor het vermogen van een volmaakt mens om het na te leven. Alleen Jezus was in staat om het wetverbond te vervullen, omdat alleen Hij volmaakt was. Mattheüs 5:17,18

Het wetverbond stond zijn bemiddelaar, Mozes, niet toe om namens elke overtreder op te treden en ervoor te zorgen dat zij uiteindelijk volmaakt zouden presteren. Dit kwam omdat Mozes zelf onvolmaakt was. Dit verbond bevatte ook geen voorziening om kwade invloeden uit te roeien, die een grote belemmering vormden voor het naleven van alle vereisten ervan. Vanwege de onvolmaaktheid van het volk, van Mozes en van vele kwade invloeden van buitenaf, was er dus een ander verbond nodig om het volk in volledige en blijvende harmonie en gunst bij de hemelse Vader te brengen.

Over het sluiten van het Nieuwe Verbond zegt de apostel: "Het zal niet zijn zoals het verbond dat Ik met hun voorouders sloot toen Ik hen bij de hand nam om hen uit Egypte te leiden, want zij bleven mijn verbond niet trouw en Ik keerde Mij van hen af, verklaart de Heer. (Hebreeën 8:9). Het Nieuwe Verbond zal in staat zijn om de gevallen mensheid tijdens het Messiaanse koninkrijk weer in harmonie met God te brengen, omdat het een betere bemiddelaar zal hebben, namelijk Christus en zijn lichaamsleden, de kerk. (Hebreeën 8:6; Matteüs 19:28; Lucas 22:28-30). Samen zullen "de Christus" medelevende "priesters" zijn, beheerders van het Nieuwe Verbond. Hebreeën 2:11,16-18; Openbaring 20:6

De apostel Paulus zegt: "Dit is het verbond dat Ik na die dagen met het huis van Israël zal sluiten, zegt de Heer: Ik zal Mijn wetten in hun hart leggen en die in hun binnenste schrijven; en Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mijn volk zijn." (Hebreeën 8:10). Op dat moment "zullen zij niet meer ieder zijn naaste en ieder zijn broeder onderwijzen, zeggende: Ken de Heer, want zij zullen Mij allen kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, zegt de Heer, want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonden niet meer gedenken." Jeremia 31:34

Eerdere gebeurtenissen

Toen het wetverbond op de berg Sinaï werd gesloten, waren er donderslagen, bliksem, een dikke wolk, het luide geluid van een trompet, rook en de berg beefde hevig (Exodus 19:16-18). De apostel

Paulus schrijft: "Het schouwspel was zo angstaanjagend dat Mozes zei: Ik beef van angst" (Hebreeën 12:18-21). Elk van deze natuurlijke elementen heeft een symbolische betekenis. Net zoals deze angstaanjagende beelden en geluiden voorafgingen aan de instelling van het wetverbond, zo zal ook een grote tijd van benauwdheid op aarde voorafgaan aan de instelling van het nieuwe verbond. Daniël 12:1; Joël 2:1-11; Openbaring 16:18-21

De vervulling van bijbelse profetieën en tekenen des tijds wijzen erop dat deze periode van grote nood op ons afkomt. Dit komt tot uiting in "donderslagen", roep om gerechtigheid, samen met gemor van ontevredenheid; 'bliksemflitsen', flitsen van waarheid en onthullingen van onrechtvaardigheid; een 'dikke wolk', toenemende onrust en ontevredenheid; het 'geluid van een bazuin', eisen voor rechten, zowel reële als ingebeelde; 'rook', het resultaat van het symbolische vuur van vernietiging door anarchie; en een 'aardbeving', het verdwijnen van menselijke sociale, financiële en religieuze instellingen die niet in harmonie zijn met God. Haggai 2:6,7; Hebreeën 12:26,27

Mozes was afwezig bij het Joodse volk, omdat hij de berg was opgeklommen om met God te communiceren, terwijl de berg gehuld was in rook en beefde. Dit suggereert symbolisch dat wanneer de laatste leden van het lichaam van Christus tot de dood toe trouw zijn gebleken en zijn opgewekt tot de goddelijke natuur, dan zal de climax komen van een grote tijd van ge e onrust, zoals de aarde nog nooit

heeft meegemaakt. Gelukkig zullen die dagen worden verkort en zal het koninkrijk, onder de rechtvaardige heerschappij van Christus, op aarde worden gevestigd. Mattheüs 24: 21,22

Aardse vertegenwoordigers

De Schrift vertelt ons dat God menselijke vertegenwoordigers op aarde zal hebben om het Nieuwe Verbond te beheren. Dit zullen de herrezen getrouwen en heiligen zijn die vóór Jezus' eerste komst leefden, van Abel tot Johannes de Doper. Zij zullen dienen als "rechters" en als "vorsten in de hele earth ", menselijke leiders die de mensheid bijstaan. Matteüs 11:11; Lucas 13:28; Jesaja 1:26; Psalm 45:16

De apostel Paulus noemt enkele van deze getrouwen bij naam en voegt eraan toe: 'Zij allen hebben door hun geloof een goed getuigenis verkregen, maar hebben de belofte niet ontvangen, omdat God voor ons iets beters had voorzien, opdat zij zonder ons niet volmaakt zouden worden' (Hebreeë 11:1-40). Deze mannen en vrouwen van God hebben veel geleden omdat zij de Heer trouw dienden. Toch waren zij geen erfgenamen van het geestelijke zaad van de belofte. Hoewel zij "een goed getuigenis door hun geloof" hadden verkregen, gingen zij allen het graf in, totdat de tijd zou komen dat Christus en zijn kerk volmaakt zouden zijn en het Nieuwe Verbond zou worden ingegaan. Deze Oude Waardigen zullen "volmaakt" worden opgewekt, zoals Adam in de hof van Eden. Met hun volmaakte

geest en vermogens zullen zij voorbeelden en leraren voor het volk zijn.

Een trouw overblijfsel

Naast de Oude Waardigen voorspelden Gods heilige profeten dat er een trouw „overblijfsel” van Joden zou zijn. Zij zullen tot de eersten behoren die de zegeningen van het Nieuwe Verbond zullen ontvangen. (Jesaja 30:19; Psalm 107:6,28). Via de profeet Jesaja vertelt God ons dat dit „overblijfsel van Jakob [Israël]” zou terugkeren „uit de vier hoeken van de aarde”. (Jesaja 10:21,22; 11:11-16). Ook verklaart God via de profeet Jeremia dat er een verzameling van dit trouwe overblijfsel zou zijn en dat zij 'in hun eigen land zouden wonen'. Jeremia 23:1-8

Dit trouwe overblijfsel van Joden zal zich uiteindelijk tot de Heer wenden en om verlossing roepen, zonder te vertrouwen op politieke overeenkomsten met andere naties of op menselijke militaire macht. Dan, op dat moment, zal de Heer hen verlossen. (Jesaja 30:15,18,19; Zacharia 14:1-3). De profeet Zacharia schreef: "Zo zegt de Heer: Ik ... zal in het midden van Jeruzalem wonen, en Jeruzalem zal een stad van waarheid worden genoemd", en het zal "wonderbaarlijk zijn in de ogen van het overblijfsel van dit volk in deze dagen, ... en Ik zal het overblijfsel van dit volk al deze dingen in bezit geven. En het zal geschieden, dat zoals u een vloek was onder de heidenen, o huis van Juda en huis van Israël, zo zal Ik u redden, en u zult een zegen zijn. ... Dit zijn de dingen die u zult doen: Spreek ieder de waarheid

tegen zijn naaste; doe rechtvaardig oordeel en vrede in uw poorten." Zacharia 8:3,6,12,13,16

De profeet vervolgt: "Vele volken en sterke naties zullen naar Jeruzalem komen om de Heer der heerscharen te zoeken en te bidden voor de Heer. ... In die dagen zal het geschieden dat tien mannen [die alle naties van de aarde vertegenwoordigen] uit alle talen van de naties de zoom van een Jood zullen vastgrijpen en zeggen: Wij zullen met u meegaan, want wij hebben gehoord dat God met u is." (Zacharia 8:22,23). Zo zal, beginnend met een trouw overblijfsel van Israël, samen met de instructies van de Oude Waardigen, een weg van verzoening met God beschikbaar zijn voor alle mensen.

De profeet Ezechiël vertelt ons dat God "het overblijfsel van Israël" zou verzamelen en hun niet alleen "het land Israël" zou geven, maar ook "één hart" en "een nieuwe geest", zijn geest van gerechtigheid, in hen zou leggen. (Ezechiël 11:17-20). Ten slotte beschrijft de profeet Micha de zegeningen van het Nieuwe Verbond als "dauw" en "regens" die over de hele mensheid zullen uitstromen. Hij schrijft: "Het overblijfsel van Jakob zal te midden van vele volken zijn als dauw van de Heer, als regens op het gras, die niet op de mens wachten, noch op de mensenkinderen." Micha 5:7,8

Verzegeld met het bloed van Jezus

In het boek Hebreeën wordt de instelling van het wetverbond gegeven als voorbeeld van hoe het nieuwe verbond zal worden ingesteld. De apostel wijst erop dat een verbond met God, zoals het

wetverbond en het nieuwe verbond, met bloed moet worden verzegeld. "Want waar een verbond bestaat, moet de dood van degene die het heeft bekrachtigd, worden voortgebracht; want een verbond is vast over dode slachtoffers, aangezien het nooit geldig is wanneer degene die het bekrachtigt, leeft. Daarom is zelfs het eerste [het wetverbond] niet zonder bloed ingesteld." (Hebreeënen 9:16-18). Jezus' dood leverde de verdienste, of waarde, voor het bloed dat het nieuwe verbond zal verzegelen.

Op de avond waarop Jezus met zijn discipelen het gedenkteken van zijn dood instelde, gaf hij hun de beker en zei: "Drink hier allen uit, want dit is mijn bloed van het nieuwe verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden." (Matteüs 26:27-28; Lucas 22:20; 1 Korintiërs 11:25). Hier gaf Jezus aan dat zijn dood de waarde of verdienste zou leveren om te zijner tijd het Nieuwe Verbond in te luiden.

Deelnemers aan Jezus' lijden

De discipelen werden uitgenodigd, net als alle latere toegewijde volgelingen van de Meester gedurende het Evangelietijdperk, om uit de beker te drinken, wat symbool stond voor het aanvaarden van de verdienste van het offer van Christus voor hen. Op basis hiervan hebben zij het voorrecht gekregen om „deel te hebben aan de lijden van Christus”. (1 Petrus 4:13; 2 Korintiërs 1:7). Zij zijn „gerechtvaardigd door het geloof” in zijn bloed als hun Verlosser. (Romeinen 3:24; 5:1,9). Zij hebben dan de mogelijkheid om „met hem te sterven”, opdat

zij „met hem mogen leven”, om met hem te „lijden”, opdat zij ook „met hem mogen regeren” als „koningen en priesters”. 2 Timoteüs 2:11,12; Openbaring 20:6

De apostel Paulus legt uit: "De beker van zegening, waarvoor wij God zegenen, is die niet een deelname aan het bloed van de Gezalfde? Het brood dat wij breken, is dat niet een deelname aan het lichaam van de Gezalfde? Omdat er één brood is, zijn wij, de velen, één lichaam; want wij allen hebben deel aan het ene brood." 1 Korintiërs 10:16,17

In het boek Hebreeënen vervolgt de apostel: "Toen Mozes alle voorschriften van de wet aan het volk had verkondigd, nam hij het bloed van kalveren en bokken ... en besprenkelde zowel het boek als het hele volk, zeggende: Dit is het bloed van het verbond dat God u heeft opgelegd." (Hebreeënen 9:19,20). In dit typische beeld staat het bloed van "kalveren en bokken" voor het offer van Christus, het Hoofd, en zijn lichaamsdelen.

De apostel Paulus voegt hieraan toe: "Het was dus noodzakelijk dat deze aardse afbeeldingen van de hemelse dingen door deze offers gereinigd werden, maar de hemelse dingen zelf worden gereinigd door betere offers dan deze." (vers 23). De "kopieën", of afbeeldingen van de werkelijkheid onder het wetverbond, moesten worden gereinigd en gezuiverd met dierenoffers - stieren en bokken. De "hemelse dingen" - het nieuwe verbond en de bijbehorende regelingen - worden echter gereinigd "met betere offers". Deze betere offers zijn die van Christus en zijn kerk.

De Middelaar van het Nieuwe Verbond zal de herrezen en verheerlijkte "Christus"-klasse zijn, Jezus als Hoofd samen met al zijn lichaamsleden. Daarom kan hun bemiddelende werk om God en de mensheid te verzoenen, onder het Nieuwe Verbond, pas beginnen als het laatste lid van het lichaam van Christus trouw is gebleken zelfs tot in de dood . Openbaring 2:10

We zien dus dat het doel van het Nieuwe Verbond is om de mensheid te verzoenen met God. Deze regeling werd tot stand gebracht tegen een hoge prijs, door het vrijwillige offer en de dood van Gods eniggeboren Zoon, Jezus Christus. (Johannes 3:16,17). Het Nieuwe Verbond zal dus de liefde en zorg van onze hemelse Vader voor al zijn menselijke schepselen laten zien. "O, hoe ondoorgrondelijk zijn Gods wijsheid en kennis! Hoe ondoorgrondelijk zijn zijn oordelen en onnaspeurlijk zijn wegen!" Romeinen 11:33